

ПРОТОКОЛ

№ 74

гр. Бургас, 04.04.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора Ив. Анг. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Пламен Анг. Синков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222000600057 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 11:15 часа се явиха:

Съдебното заседание започна в 11.40 часа, поради разглеждане на ВНОХД № 50/2022 г. в същата съдебна зала, която приключи в 11.35 часа.

Жалбоподателят подсъдим Н. Т. М. , редовно призован, се явява лично и с упълномощения си защитник **адв. Ж.Н. от АК - Бургас.**

Жалбоподателката подсъдима Р. С. Б., редовно призована, се явява лично и с упълномощения си защитник **адв. П.Х. от АК - Бургас.**

От частните обвинители се явява **Ж. С. С..** Не се явяват частните обвинители **С. И. Б. и К. И. Б.,** както и **Й. Ж. Б.,** всички редовно призовани. За всички частни обвинители се явява упълномощения повереник **адв. К.К. от АК - Бургас.**

Апелативна прокуратура – Бургас се представлява от **прокурор И.К..**

Съдът докладва постъпило преди съдебното заседание писмено изложение към въззивната жалба на адв. П.Х., като дава възможност на останалите страни да се запознаят с него.

Съдът се оттегля на тайно съвещание във връзка с постъпилото писмено изложение към въззивната жалба, подадено от адв. П.Х.

Съдебното заседание продължава в 11.50 часа, в присъствието на явилите се страни по делото – прокурор К., подсъдимия Н.М. и неговия защитник адв. Н., подсъдимата Р.Б. и нейния защитник адв. Х., частния обвинител Ж.С. и неговия повереник адв. К.

Страните заявиха, че са се запознали със съдържанието на писменото изложение към въззивната жалба на адв. Х.

По даване ход на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото, няма процесуални пречки.

АДВ. К.: Да се даде ход на делото.

ЧАСТНИЙТ ОБВИНИТЕЛ Ж. С. С.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Н.: Нямам възражения, моля да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ ПОДСЪДИМ Н. Т. М.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Х.: Да се даде ход на делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА ПОДСЪДИМА Р. С. Б.: Да се даде ход на делото.

Съдът като изслуша становищата на страните и съобрази обстоятелството, че неявяването на частните обвинители, които са редовно призовани и не са посочили уважителна причина за отсъствието си, не е пречка за разглеждане на делото

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да правя отводи на съдебния състав и секретаря.

АДВ. Н.: Няма да правим отвод на състава на съда, на прокурора и на секретаря.

АДВ. Х.: Няма да правим отвод на състава на съда, на прокурора и на секретаря.

ДАВА ХОД на съдебно следствие.

ПРОКУРОРЪТ: Ще взема отношение по искането за назначаване на нова повторна експертиза. Считам същото за неоснователно и моля да го оставите без уважение доколкото в случая не се спори, че експертизата е изготвена от вещи лица, които са специалисти в тази област, имат съответните знания, опит и богата съдебна практика, както и доколкото същите са дали пълни, ясни и категорични отговори на вече поставените въпроси, изводими от събраните по делото доказателства.

На следващо място, считам, че в случая се оспорва методът на експертно изследване, който не е правно регламентиран и в случая няма основание за неговото оспорване доколкото нито съдът, нито защитата, нито органите на досъдебното производство имат специалните знания, с които да оспорят тази призната и утвърдена в съдебната практика методика за кола, при чието оспорване са необходими именно специални знания.

И не на последно място, считам, че искането за нова експертиза е въз основа на поставени хипотетични факти, които не са подкрепени изцяло с доказателствата по делото, поради което изготвянето на такава експертиза в случая е безпредметно. Бих взела по-обстойно отношение, но то касае съществуването на правния спор по делото и ще го изложи в пледоарията си по съществуването на спора.

Нямам искания за нови доказателства.

АДВ. К.: Моето становище е малко по-различно от това, на държавното обвинение. Аз считам, че атакуваната присъда е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се най-вече в нарушаване правото на защита на подсъдимата Б.. Това го свързвам с искането на защитата за експертиза. Намирам, че искането е основателно, защото още в хода на съдебното заседание на първата инстанция, стана ясно, че част от заключенията на експертизата, са в противоречие и със самите доказателствата, които те представят към експертизата. Имам предвид конкретно учебника „Автотехническа експертиза“ на К., която е приета като доказателство, описана е от него, че е ползвана, в която са указани други коефициенти на възстановяване. Аз моля съдът да разбере, че това е основният проблем по делото. Няма грешка при изчисленията, но когато се заложи един коефициент, който не е реален, от там всички резултати, в това

число скорост и разстояние стават непонятни. За мен те са взети произволно. Така че в този смисъл подкрепям искането. Не оспорвам компетентността на експертизата, но самия К. в други свои трудове дава оценка на този метод, че той не е много адекватен.

АДВ. Н.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, моля да оставите искането за допускане на експертиза без уважение. Изцяло се солидаризирам и поддържам казаното от представителя на държавното обвинение. Само като допълнение ще отбележа това, че експертизата, която беше приета и изслушана в първата инстанция, е изцяло съобразена с безспорните гласни доказателства на двама свидетели-очевидци на пътнотранспортното произшествие, хора, които са управлявали моторните си превозни средства буквално на метри от мястото на инцидента. Ако се не лъжа, С. беше името на свидетеля, който заявява: „Всичко стана пред мен. Ако не беше той, щях да съм аз“. Автомобилът с който е, щеше той да участва в катастрофата.

На следващо място, мотивите така, както са изложени от колегата за допускане на допълнителна автотехническа експертиза, почиват само и единствено на предположения. На няколко пъти в мотивната част на молбата за нова експертиза се твърди, че експертизата трябва да работи с предполагаеми факти и обстоятелства, които според мен е недопустимо, дори и като тръгнем още от самото начало на исканията да се изчисли от 0 до 200 км за колко време се ускорява, за колко време се спира. Така или иначе имаме едни безспорно установени факти. Светлините на спирачната система на управлявания от подзащитния ми „Голф“, са светнали непосредствено преди или в момента на удара с автомобила отнел предимството. Това са безспорните факти и искания за нови експертизи, които да почиват на предположения и да се дадат вероятни нови отговори, мисля, че не са мотивирани и не са основателни.

Иска се да бъде разпитан съпругът на разпитаната свидетелка. Тя е пътувала. Мисля, че стана ясно от разпита, че свидетелката А., ако се не лъжа, е пътувала на предната седалка, а съпругът и е управлявал „Аудито“. Противопоставям се.

Техническата информация от производителите няма да ни даде отговор на това, какво е станало в конкретните пътни условия.

ПРОКУРОРЪТ: Мисля, че издирването на този свидетел е безпредметно, защото за този факт имаме ясни и категорични свидетелски показания. Той е присъствал в автомобила от същата гледна точка, в същата пътна обстановка. Не виждам с какво този човек би изменил или променил данните по делото, а за техническите характеристики на автомобилите, вещите лица са ги взели предвид. Те ясно и категорично отговарят в съдебно

заседание и за прословутия коефициент на възстановяване съобразно марката на автомобила, разположението на мястото на удара съобразно конкретния автомобил, така че не мисля, че точно тези параметри имат някакво отношение и ще променят фактическата обстановка по делото.

АДВ. Н.: Само едно допълнение. Проф. Карапетков в съдебно заседание каза, че на базата на своите субективни опит и знания е приел този коефициент, което на практика е смисълът. Той отговаря, че по този начин е направил експертизата си, доказва и смисъл от използване на конкретните специални знания съгласно изискванията.

АДВ. К.: Аз намирам, че по третия въпрос е желателно да бъде издирен и разпитан този свидетел. Все пак той е водач, възприема по един начин пътната обстановка когато управлява автомобила, отколкото свидетелят, който стои до него и възприятията му могат да допринесат за изясняване на истината по делото.

АДВ. Х.: Господин председател, аз ще започна отзад-напред. По отношение на поискания с писменото изложение свидетел-очевидец, считам, че същият е необходимо да бъде издирен и изслушан, тъй като и колегата твърди, разпитани са множество свидетели по делото, но самото то е бедно на свидетели-очевидци на самото произшествие. Водачът на лекия автомобил „Ауди Q7“ за разлика от возещата се до него пътничка, възприема ситуацията както напред, така и назад. Водачът много по-активно не само е длъжен, а и следи местоположението на всички автомобили на пътното платно и може да възпроизведе видяното от него. По отношение на първото искане, наистина за мен е непонятно как е възможно да се коментира ПТП без решаващият състав да е наясно с всички технически характеристики и параметри на автомобилите, като към искането за ускорение и отрицателно ускорение, считам, че ако се допусне това искане, следва да бъдат предоставени данни за системите за сигурност на автомобилите, с които са оборудвани и в частно на автомобил „Фолксваген Голф“, като например ABS / ESP.

Доколкото и колегите взеха становище дали да допуснете нова експертиза, аз мисля, че Вие сте се произнесли по този въпрос и не случайно с писменото изложение съм поискал обосновано да допуснете допълнителни въпроси към вече изготвената такава, тъй като предходния състав действително ограничи правото на защита на моята доверителка, като не допусна поставянето на тези допълнителни въпроси в предходната инстанция, макар самият проф. К. да потвърди, че този разгледан вариант е само един от възможните и че нямало данни водачът М. да е намалил скоростта, което е в пълно противоречие с останалите доказателства по делото. В този смисъл поддържам направеното искане в писменото изложение, заедно с допълването

на първата точка.

Съдът като изслуша становищата на страните и съобрази доказателствата по делото, намери следното:

Вещите лица по автотехническите експертизи, са изследвали техническите характеристики на участвалите в произшествието автомобили, които според тях са от значение за механизма на настъпилото ПТП. Искането от защитата на подсъдимата Б. за предоставяне технически характеристики касаещи възможности за ускорение и за спиране на автомобилите, не са посочени от експертите като важни при конкретното произшествие, поради което и въззивният съд не намира за необходимо тяхното събиране за изясняване на фактическата обстановка. Не е необходимо и издирването на свидетел-очевидец, което в допълнителното изложение не е конкретизирано с данни на лицето или управлявания от него автомобил, но безспорно между страните става въпрос за съпруг на свидетелката А., която е дала подробно показания по обстоятелствата, чието изясняване се иска. Не са налице и обстоятелствата и предпоставките на чл. 153 НПК за назначаване както на допълнителна, така и на повторна автотехническа експертиза, тъй като вещите лица с призната компетентност и експертиза, са отговорили обосновано и пълно на всички зададени въпроси, а методът на изследване е именно избор на конкретните експерти. Извършването на експертиза по зададени от защитата хипотези, съдът намира за ненужно за изясняване на делото.

Ето защо

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията в допълнително изложение към въззивната жалба, а именно за изискване от производителя на автомобилите, на пълни технически данни за участвалите в ПТП автомобили, за допускане на допълнителни въпроси към автотехническата експертиза и за издирване и призоваване на свидетел, а именно водач на лек автомобил „Ауди Q7“.

Страните ЗАЯВИХА, че нямат други искания по доказателства.

Съдът след като изслуша становищата на страните и като не намери служебна необходимост за събиране на допълнителни доказателства за изясняване на фактическата обстановка

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА писмените доказателства към делото.

ПРИКЛЮЧВА съдебното следствие.

ДАВА ХОД на съдебните прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми господа съдии, постановената присъда се оспорва пред Вас като неправилна, с доводи за липса на доказателства в подкрепа на обвинението, за необоснованост на фактическите констатации в мотивите към съдебния акт, довели до неправилно приложение на материалния закон, както и за явна несправедливост на наложените наказания.

Считам подадените жалби за неоснователни и моля да ги оставите без уважение.

Въпреки че изрично не се претендира за процесуална незаконосъобразност на постановената присъда, в жалбата на подсъдимата Б. са наведени доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в отказа на съда да уважи направени доказателствени искания за назначаване на нова, повторна или допълнителна автотехническа експертиза.

Всички знаем, че съгласно съдебна практика, отказът на съда да бъдат уважени доказателствените искания на защитата, не винаги съставляват процесуално нарушение. Такова би било налице ако отхвърлянето на доказателствените искания не е мотивирано, ако то е довело до непопълване на доказателствената основа или до невъзможност за проверка на събраните доказателства, в настоящия случай такива основания не са налице. Несъгласието на защитата със становището на експертите по назначената автотехническа експертиза само по себе си не съставлява основание за назначаване на нова експертиза. В случая искането за назначаване на такава повторна или допълнителна експертиза е аргументирано единствено с изразеното съмнение на защитата за неправилност и неточност на използваните методи за изчисление на скоростта на движение на автомобилите, което възражение е изложено в голяма степен на хипотетичност. Съгласно съдебната практика и тук ще посоча само Решение № 81 по н.д. № 261/2020 г. на I НО, извършването на повторна експертиза за вече изяснени и/или хипотетични факти обективно неподкрепени с доказателства, е безпредметно.

На практика направеното възражение срещу експертното заключение съставлява оспорване на необосноваността на съдебния акт, както считам, че в случая не е налице необоснованост на фактическите констатации на решаващия съд. Съдебният акт отговаря на изискванията на чл. 305, ал. 3

от НПК, като установените фактически положения са резултат на анализ на цялата доказателствена съвкупност и напълно се подкрепят от всички доказателствени източници.

С жалбата на подсъдимата Б. на практика не се оспорва времето и мястото на извършване на произшествието, участвалите автомобили, характеристиките на пътното платно, посоката им на движение, както и причинения тежък съставомерен резултат.

На практика не се оспорва и механизма на настъпване на това ПТП, който е установен въз основа на гласните доказателства по делото и приложените обективни такива, свързани с протоколите за оглед на местопроизшествието, фотоалбума, деформациите по автомобилите и други доказателства.

В случая не се спори и е установено по делото, че управляваният от подсъдимата Б. лек автомобил „Мицубиши Паджеро“, е предприел маневра „изпреварване“ на движещия се пред него в дясна пътна лента автомобил „Мецубиши колт“, при която е навлязъл в лявата лента за движение, където веднага е застигнат и ударен от движещия се с превишена скорост в тази пътна лента лек автомобил „Фолксваген Голф“, управляван от подсъдимия М.

Спорният въпрос по делото е, допуснала ли е подсъдимата Б. нарушение на разпоредбата на чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗДП, което да е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия съставомерен резултат при условията на независимо съпричинителство. В тази насока защитата се опитва да оспори констатациите на експертите по назначената тройна повторна автотехническа експертиза, в която са определени скоростите за движение на автомобилите участващите в ПТП, съответно опитва се да изгради хипотеза, при която скоростта на движение на автомобила управляван от подсъдимия М. преди ПТП, е много по-висока, поради което естествено същият би следвало да бъде на голямо разстояние от изпреварващия автомобил, с което да обоснове защитната теза на подсъдимата Б., че в момента, в който е започнала маневрата, тя не е имала обективна възможност да възприеме движещия се в лява пътна лента автомобил. Аргументите, които излага защитата, са хипотетични и несъстоятелни, включително и тези изложени в допълнителното възражение днес пред Вас, защото противоречат, първо, на цялата доказателствена съвкупност, защото не почиват на обективните данни по делото и другите доказателства и всъщност на практика са изведени от едно превратно тълкуване на гласните доказателства по делото. Достатъчно е да посоча само, че напълно произволното и доказателствено опровергано е твърдението, че в момента, в който подсъдимата Б. е започнала маневрата „изпреварване“, т.е. тя е навлязла от дясна в лява лента за движение по пътното платно, видимостта ѝ е била ограничена от лекия автомобил на свидетелката А., който според защитата в това време се е движел в лявата пътна лента, следван от автомобила на свидетелката К. и двата автомобила точно в същият този момент вече са се прибирали от лява в дясна пътна

лента. Доказателствата по делото обаче не показват това. Доказателствата по делото установяват нещо съвсем различно.

Анализът на показанията на свидетелите А. и С., които са преки очевидци на движението на удара между двата автомобила, участващи в ПТП, както и на свидетелката К., която не е пряк очевидец в случая, установява по безспорен начин, че тези твърдения не отговарят на истината, защото към момента на предприемане на маневрата „изпреварван“ от страна на подсъдимата, автомобилите и на свидетелката А. и на свидетелката К. вече са се движели в дясната пътна лента, т.е. те вече са се движели в същата пътна лента, в която се е движела и подсъдимата, като в същия този момент те вече са били изпреварени от автомобилите движещи се в лявата пътна лента. Т.е. твърденията, че те са се намирали в лявата пътна лента и са пречели на видимостта, са изцяло несъстоятелни.

Движението на двата автомобила, управлявани от подсъдимите лица, както казах, и ударът между тях, е наблюдаван пряко от свидетеля С., който към този момент е управлявал автомобила си в лява пътна лента, непосредствено след автомобила на подсъдимия М., както и от свидетелката А., която се е движела на близко разстояние в дясната пътна лента, като между нея и автомобила на подсъдимата се е намирал само още един автомобил. Същите са категорични в показанията си, че подсъдимата Б. не е предприела плавно маневрата „изпреварване“, а рязко е навлязла от дясна лента за движение в лявата лента за движение и то на много кратко разстояние преди автомобила на подсъдимия М.. И за да не бъда голословна, ще цитирам. Според свидетелката А. това е станало, цитирам: „...супер рязко и на много кратко разстояние“, поради което пред подсъдимият М., цитирам: „...реално нямаше никакъв път, нищо за спиране“, а според свидетеля С., цитирам: „...дясната кола излезе и му сече пътя“, след което, цитирам: „...веднага се случи катастрофата, то стана за секунди“.

Показанията на тези свидетели установяват, че маневрата е предприета от подсъдимата Б. в момент, когато автомобилът управляван от втория подсъдим М. вече е бил в непосредствена близост и на кратко разстояние от нея, т.е. тя е имала обективната възможност да го възприеме и да се съобрази своето движение и евентуално намерението си да предприеме тази маневра с движението именно на този автомобил.

Показанията установяват също, че подсъдимият М. се е опитал да реагира като намали скоростта си не преди, а в момента на извършване на удара, на осъществяване на самия удар, поради което няма никакви реални доказателства за реално задействане на спирачната система. Вярно е, направил е опит, но спирачната система не се е задействала, в същия този момент е настъпил ударът, който е бил непредотвратим и това е категоричното становище и на вещите лица.

Посочените свидетелски показания, както казах, са преки гласни доказателства по делото, както и обективните доказателства по делото -

протоколите за оглед, фотоалбумите, деформациите по двата автомобила, са взети предвид от експертите при изготвяне на заключението на автотехническата експертиза, т.е. те са ползвали всички доказателствени източници, които са анализирали изключително детайлно, подробно в своето заключение. Възраженията срещу тази експертиза, както вече посочих, които са изградени на едни предполагаеми факти, които обективно не са подкрепени с доказателства. Тези възражения се основават преди всичко на оспорване на използваните от вещите лица научни методи, математически изчисления и специализирана литература.

В тази насока, на първо място, ще посоча, което вече и казах, че изготвянето на посочените експертизи изисква специални знания, необходимата квалификация и нито един в тази съдебна зала, нито пред първоинстанционния съд, не е оспорил това обстоятелство. Тези експерти са запознати със съвременните наuchнотехнически достижения при изследване на ПТП и научните познания в тази област, както и със спецификата на използваните методи на изследване и приложимостта на тези методи във всеки конкретен случай, както и че същите имат много богат съдебен опит и съдебна практика.

На следващо място, съгласно съдебната практика, методиките на провеждане на експертните изследвания не са и не биха могли да бъдат регламентирани в НПК, поради което те нямат процесуален характер. Изборът на метод и на средствата, чрез които да бъде извършена експертизата, принадлежи само на вещите лица, като единственото изискване е ползваният метод да е признат от науката и практиката, както е в случая с метода „теория на удара - възстановка на Нютон“, която разработка е обект на дълготрайно съдебно ползване. Както посочих и ще повторя отново, нито съдът, нито защитата, нито органите на ДП могат да влизат в ролята на експерти и да опровергават научната стойност на експертното заключение по въпроси, по които те нямат необходими специални знания. И за да не бъде голословна, ще Ви посоча само няколко решения, които са категорични в тази насока. Това са - Решение № 35/17.04.2018 г. по н.д. № 20/2018г. III НО на ВКС, Решение № 171/08.11.2016 г. по н.д. № 640/2016 г. I НО на ВКС, Решение № 359/12.11.2014 г. по н.д. 1129/2014г. III НО на ВКС, Решение № 175/18.01.2019 г. по н.д. № 648/2018г. II НО на ВКС, както и много други.

Използваната по делото методика на изследване не противоречи на научните знания и постижения в тази област, поради което няма основание сама по себе си тази методика да бъде определена като неясна или неточна. Експертното заключение може да бъде отхвърлено само ако е налице обективно несъответствие с доказателствата по делото, каквито в случая не са налице или ако не са изяснени съществени за фактическата обстановка обстоятелства, каквито в случая също не са налице.

Експертното заключение отговаря на изискванията за обективност, всеостранност, пълнота, яснота, задълбоченост, както и за

професионална компетентност, както вече казах, на експертите, които са изложили подробно и аргументирано своето становище и аргументите си, няма смисъл да бъдат повтаряни пред Вас, както и са го защитили изключително категорично и убедително в съдебно заседание, видно от разпита им от съответните протоколи. Т.е. механизмът на настъпилото произшествие е изяснен въз основа на цялата доказателствена съвкупност, на всички доказателства по делото, като картината на ПТП е изяснена в пълен обем, достатъчен за правилното решаване на делото.

При така установената фактическа обстановка, считам, че не е допуснато и нарушение на материалния закон, като са установени обективните и субективните признаци на състава на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ от НК по отношение на двамата независими съизвършители.

Безспорно е установено нарушението на чл. 21, ал. 1 от ЗДП и чл. 47 от ППЗДП, допуснато от подсъдимия М., което е в пряка причинна връзка с произшествието, поради което няма основание за обсъждане на хипотезата на чл. 15 от НК.

Безспорно е установено и нарушението на чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗДП, допуснато от подсъдимата Б., което също е в пряка причинна връзка с настъпилия съставомерен резултат.

Предвид установените факти, считам, че няма основание за приложение на привилегированият състав на чл. 343а от НК, доколкото правната норма изисква помощта обективно да е насочена към спасяването на живота и здравето на пострадалите. В случая твърдяната помощ след ПТП, изразяваща се в пренасяне на носилката, в която е било пострадалото лице, е осъществена по твърдение на подсъдимия в момент, в който пострадалата вече е била поета и прегледана от пристигналите на местопроизшествието квалифицирани медицински служители на Спешната помощ, който са организирали транспортирането ѝ до здравното заведение за оказване на квалифицирана медицинска помощ, т.е. в един последващ момент по отношение на вече оказаната от специалистите спешна медицинска помощ.

Посочените действия, изразяващи се в проявена загриженост и съпричастност към пострадалото лице, безспорно следва да бъдат отчетени като смекчаващи отговорността обстоятелства в случая, но не покриват съдържанието на законовото изискване за приложение на разпоредбата на чл. 343а от НК.

Считам за неоснователна и претенцията по отношение на наложените наказания, като същите не са явно несправедливи.

В конкретния случай те са индивидуализирани по реда на чл. 54 от НК в размер на 2 години лишаване от свобода и 2 години лишаване от право да се управлява МПС, като съдът е приел в мотивите си, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, съответно е определил наказанието в размер близък до минималния за тези престъпления и за двамата

подсъдими, което означава, че е приел много съществен превес на тези смекчаващи отговорността обстоятелства и при индивидуализацията на наказанието е акцентирал преди всичко върху личностната на подсъдимите, като е взел предвид чистото им съдебно минало, процесуалното им поведение и добрите им характеристични данни.

Същите обаче не са нито изключителни, нито многобройни, поради което считам, че не са налице основания за приложение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Също така считам, че правилно е приложена разпоредбата на чл. 66 от НК, доколкото данните за личността, индивидуализиращите данни, са положителни и за двете подсъдими лица и моля за решение в този смисъл.

АДВ. К.: Уважаеми апелативни съдии, наистина от страна на частните обвинители не е подадена жалба и в този смисъл аз подкрепям единствено казаното от държавното обвинение по отношение на подсъдимия М.. Присъединявам се изцяло и намирам, че няма основание за изменение на присъдата и за постановяване на нова такава.

АДВ. Н.: Уважаеми господин председател, уважаеми апелативни съдии, бидейки защитник, ми е странно, обаче трябва да призная, че огромната част от анализа, който държавното обвинение направи пред Вас на първоинстанционния съдебен акт, е безспорно основателен и изцяло съобразен с доказателствата и установените по делото факти. Фактическата обстановка и механизма на ПТП, са наистина такива, каквито държавния обвинител пред Вас спомена. Единственото ми възражение, единствените обструкции, които намирам в това като цяло правилно решено дело е относно правната квалификация по отношение на моя подзащитен. Аргументите ми са следните:

На практика в края на мотивите си БОС приема, че М. е оказал помощ за пренасянето на носилката на пострадалата С. Това обстоятелство е прието, казаното наистина е осъществено, но по непонятни поне за мен причини съдът се е ограничил да приеме, че няма да приложи нормата на чл. 343а от НК, защото оказаната помощ не е била полезна, няма характеристиката да облекчи положението на пострадалата и не е била полезна за това.

Позволявам си и съм длъжен, разбира се, да обърна вниманието Ви върху задължителната практика в подобен род дела, а тя е материализирана в Постановление № 1/1983 г. на Пленума на ВС, съгласно което единствената преценка за приложение нормата на чл. 343а НК е, дали деецът е направил всичко зависещо от него за оказване на помощ съобразно моментното си психофизическо и здравословно състояние и основното изискване посочено в този съдебен акт е, помощта да е била необходима, т. е.

лицето, на което е оказана помощта да е било живо към момента на оказаната помощ. Върху тези принципни базисни, основополагащи тълкувания по прилагането на закона, мисля, че не можем да имаме никакво съмнение.

Ограниченията в приложното поле на чл. 343а НК, Вие ги знаете по-добре от мен, те са свързани с употребата на наркотични вещества, пияно състояние, липса за квалификация и правоспособност на МПС и последно, разбира се, това, за което споменах вече, е лицето да е починало преди оказването на помощта.

Нито едно от тези ограничителни, по-скоро забранителни условия на приложението на чл. 343а НК, в конкретната хипотеза не е налице. Дори си позволявам да Ви цитирам Решение № 124/2020 г. по н.д. № 515/2020 г. на І НО на ВКС, където примерно, са изброени начини за оказване на помощ и единият от посочените начини е освен сигнализирането на тел. 112, то и помощ да се качи пострадалият в линейката или откарване до медицинско заведение. В подобен смисъл са Решение № 84/2019 по н.д. № 39/2019 г., Решение № 59/2021 г. по н.д. № 39/2020 г.

Считам, че предложеното на вниманието Ви тълкуване на закона в пледоарията на държавното обвинение, е необосновано. Чл. 343а НК не предполага и не вменява подобно стеснително тълкуване на приложението на правната норма, каквото беше предложено от държавното обвинение, а именно оказването на помощта да е наложително и на всяка цена преди медицинската помощ от евентуален преглед от медицински лица. Е, такова ограничение, такива изисквания законодателят не е поставил и в подкрепа на тезата ми подобни изисквания няма въведени с постановлението на Пленума, за което стана въпрос по-рано.

Ето защо си мисля, че имате правната възможност да приложите тази правна норма, да преквалифицирате деянието, което е извършил подзащитният ми и да наложите наказание вече при условията на чл. 343а от НК, като намалите евентуално наложеното му наказание.

Обективно погледнато, мотивите на БОС са коректни относно определяне на наказанията и на двамата подсъдими в размер, който е минималният предвиден по основния състав на чл. 343, ал. 3 от НК, но целият този коректно отчетен комплекс от смекчаващи отговорността обстоятелства по отношение на М., следва помоему да бъде приложен при евентуално приложение нормата на чл. 343а от НК, а именно наказание по тази правна квалификация и наказанието да бъде в размер, който да е близък до минимума. Разбира се, трябва да определите наказанието и да е такъв размер, който да постига целите на чл. 36 от НК. Безспорно е явно, че тези цели могат да се постигат и се постигат с приложната нормата на чл. 66 от НК предвид ниската, да не кажа липсата на обществена опасност и за двамата, но моля Ви и да прецените само единствено по изложените в мотивите на БОС смекчаващи обстоятелства, дали не сме изправени пред хипотезата на чл. 55 от НК. Разумни аргументи има и в тази насока, защото съдът много коректно,

подробно е описал всички смекчаващи вината обстоятелства и е казал: „...но, не са налице изключителни и многобройни такива“, без да има нито едно отегчаващо вината обстоятелство, говоря конкретно за М., разбира се това се отнася и за г-жа Б.. Но, основната ми опорна точка, освен изброените от съда, е да Ви помоля да приложите чл. 55 НК, е това, че в конкретната ситуация нарушението, което М. е извършил е едно-единствено от описаните в ЗДП, няма значение, абстрахирам се от това, че в мотивната част на присъдата нарушенията са относно превишаването на скоростта и описаното нарушение на ППЗДП, на ЗДП, нарушение на някои от знаците указващи движение с 90 км/ч. Твърди се, че са нарушени множество правни норми, но нарушението е едно-единствено и то е само единствено скоростта.

И към всичко казано до тук, си позволявам да отбележа и че наистина деянието е извършено при независимо съпричиняване, т.е. по отношение на всеки един от подсъдимите приносът на другия, според мен, би следвало да бъде отчетен при индивидуализацията на наказанието и това също е аргумент да Ви моля евентуално да приложите нормата на чл. 55 от НК.

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ Н. Т. М.:
Присъединявам се към пледоарията на защитника ми. Нямам какво да добавя.

АДВ. Х.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам изцяло заявеното с въззивната жалба и писмено изложение към нея. Моля да отмените обжалваната присъда в частта, с която подзащитната ми е призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение. Считам, че присъдата почива на предположения и че не е изяснена докрай фактическата обстановка преди и по време на процесното ПТП.

Както вече имах възможност да изложа неколkokратно, съдът приема, че подзащитната ми рязко е предприела маневра и навлязла в активната лява лента за изпреварване.

Тази констатация противоречи на дадените свидетелски показания от третия участник в ПТП-то свидетелят Н., който се е движел с една относително постоянна и невисока скорост, която да му дава възможност да наблюдава и да възприеме както движението напред, така и движещите се зад него автомобили, включително и този на подзащитната ми Б.. Същият споделя, че е проследил движението на автомобила и че същото се е случило плавно. Междувременно в лявата активна лента за движение не е забелязал също движещ се автомобил, в частност на подсъдимия М., който да възприеме като реална, непосредствена опасност за него самия и за пътното движение като цяло. Считам също така, че има безспорни данни по делото, че подсъдимият М. се е опитал да намали и че действително е редуцирал скоростта на движението си, а не както е прието в решението, което стъпва на

експертизата, че скоростта на движение преди ПТП-то и в момента на удара е една и съща. Разбира се, в този вариант, в случай на натискане на спирачката навреме, подсъдимият М. е бил в състояние да избегне ПТП-то. Дори да се приеме, че скоростите на движение на автомобилите са такива, каквито са приети с экспертизата, разликата от 20 км/ч между скоростите на двата автомобила и приетото разстояние от момента на започване на маневрата изпреварване от подзащитната ми, до момента на сблъсък, дори экспертизата приема, че са изминали 3.6 секунди. Време напълно достатъчно за водача, който, на първо място, е с висока степен на концентрация, който е със съзнание, че управлява автомобил с превишена скорост, т.е. възможността за инцидент е завишена или времето необходимо за реакция на водача, потвърдено и от экспертизата е една секунда, плюс времето необходимо за задействане на спирачната уредба до времето на пълно натоварване на спирачна система, се получава 1,5 секунда, от момента на възприемането до пълното задействане на спирачната система. Т.е., от времето на предприемане на маневрата от подзащитната ми, до времето на сблъсък, другият участник в движението е имал достатъчно време да реагира и да редуцира скоростта си за движение, като намали само с 20 км разлика.

Това, че същият е направил опит да спре, безспорно се установява от това, че същият е завил волана наляво за да избегне инцидента. В случай, че пред Вас има автомобил, който се движи с по-ниска скорост, каква би била първата реакция на човек за да го избегне. Разбира се първата реакция е да се опита да намали скоростта и едва тогава в случай, че е видно, че скоростта ти на движение е такава, че сблъсъкът ще бъде неизбежен, едва тогава да се опиташ да завиеш волана настрани и да заобиколиш предхождащият те автомобил. Именно с това действие на завиване на волана наляво, считам, че се е стигнало до там автомобилът на подзащитната ми, първо, да се надигне и второ, да бъде завъртян по такъв начин, че да ангажира и трети участник в ПТП-то, защото при нормален сблъсък, в който двата автомобила имат пълна контактна точка през предните брони, най-вероятно нямаше да се стигне и до загубата на човешки живот, в случая майката на подзащитната ми. Така че аз безспорно съм убеден, че скоростите на движение, които са приети, не отговарят на обективната действителност и в тази връзка считам присъдата за неправилна. Различните скорости на движение на процесните автомобили пряко рефлектират и към разстоянията помежду им, както и времето за реакция. Пак казвам, макар да не сме съгласни с приетата по делото экспертиза, дори в този вариант, който, както каза и професорът – един от възможните варианти на инцидента, а не задължително единственият, в този вариант подсъдимият е имал възможност да спре и да предотврати инцидента. И именно превишената и несъобразена скорост на движение с пътната обстановка е причината за настъпването му, а не че подзащитната ми не е съобщила обстоятелството, че е изпреварвана в този момент от друг автомобил и с това да е съпричинила към настъпването на произшествието. Пак казвам, ако в последния момент, както се твърди от обвинението и от

колегата, подзащитната ми е била изскочила, то мястото на удара щеше да бъде различно, би било странично на подсъдимия М., както и нямаше да бъде ангажиран третият участник в движението, тъй като маневрата е била предприета със скорост не много по-висока от тази на третия участник и видно от доказателствата по делото, е била наполовина завършена, т.е. предницата на автомобила на подзащитната ми е била стигнала до средата на автомобила на третия участник. Дори да приемете, че подзащитната ми е виновна за извършеното престъпление, в което е обвинена, то моля да приложите по отношение на нея разпоредбата на чл. 55 от НК, а също така предвид обстоятелството, че употребява автомобила за придвижване до работа и трайно намалената и неработоспособност, да не прилагате разпоредбата и да не я лишавате от правоуправление.

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМАТА Р. С. Б. :

Присъединявам се към пледоарията на моя защитник. Има неща, които не отговарят на истината, от това, което чух тук от защитника на подсъдимия М.. Не знам как са придобити тези твърдения, но има неща, които аз не мога да приема, които не са истина. Ако трябва, ще ги изложа.

Показанията, които съм дала два или три дни след катастрофата в полицията, там изрично съм писала и съм казал, че съм предприела маневрата изпреварване след като съм се убедила, че автомобилът, последният, който виждам зад мен в лявата лента и съм преценила разстоянието, че мога да извърша тази маневрата, като съм казала, че е много далеч. Аз го отразявам като много далеч, не мога да преценя разстоянието, защото той е много далеч. Ако кажа някакво примерно разстояние, това значи, че аз трябва да излъжа, защото в момента не мога да преценя, защото виждам само някакви фарове в далечината много далеч. Сега, като се върна назад, всичко ми минава като на лента през главата. Като се върна назад, мога да кажа приблизително, че това е било някъде около или над 200 метра. Сега, като си помисля. Не съм предприела маневра изпреварване рязко, погледнала съм в огледалото за задно виждане, виждам, че автомобилът се движи в лявата лента.

Мисля, че не отговаря на истина неговото твърдение, че е помогнал на майка ми да я качат в линейката, тъй като в този момент аз бях горе и той беше на апарата, и от там разбрах, че това е водачът на другия автомобил. Той просто, мисля, че не беше човекът, който помогна на майка ми. Това го твърдеше и синът ми С., който в момента беше при майка ми докато я качат в линейката.

Като четох мотивите на съда, другата неистина за мен е това, че там пише, че синът ми е бил в линейката с другия участник в движението - водачът на „Мицубиши Колт“, в една линейка, което не е истина също. Аз бях в едната линейка с това момче, другото, което ударих, а синът ми беше с майка ми в другата линейка. Не съм предприемала такива маневри непреценени. Просто нямам вина за случилото се.

Плюс това, аз виждах само един автомобил, защото там не знам дали знаете има мост, надлезът, който е за Нефтозавода. Първият автомобил, който видях, не знам кой беше, дали този, който ме удари или някой от тези, които той е изпреварил. Друг автомобил нямаше. Те са били много назад и са се движели вкупом, и са видели последно моята маневра, но не предварително това, че съм подала сигнал по време на изпреварване.

Съдът ПРИКЛЮЧВА съдебните прения.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ ПОДСЪДИМ Н.

Т. М.: Аз смятам, че сте достатъчно компетентни, първо, да прецените. Не съм аз човекът, който да Ви казва какво искам или не. Осъзнавам вината си. Наясно съм, че ако не се движех с тази скорост най-вероятно нямаше да се стигне до този инцидент. Още веднъж, съжалявам, че се е случило това нещо. По отношение на помощта, която съм оказал, категорично заявявам, че е така и това беше може би единственото нещо, което можех да направя.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМАТА Р. С. Б. :

Искам от съда да прецени правилно ситуацията относно ПТП-то. Вследствие на стреса, който преживях, след това се отключи онкологично заболяване, с което се борих доста време и сега в момента съм добре. Отпуснаха ми някаква пенсия. Искам да си ползвам автомобила. Другото няма как да се върне.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 12.55 часа.

Председател: _____

Секретар: _____